

Ξινός

Ξινός, -ή, -ό, επίθ. [<μσν. όξινός <αρχ. όξινος <όξος], ξινός. **1.** (για πρόσωπα) που είναι δύστροπος, στρυφνός: «είναι πολύ ξινός άνθρωπος, γι' αυτό και δεν έχει παρέες». **2.** το ουδ. στον πλ. ως ουσ. **τα ξινά** (βλ. λ.).

- μου βγήκε ξινό ή μου βγήκε σε ξινό, ενώ κάτι αρχικά ήταν ευχάριστο, στη συνέχεια είχε δυσάρεστη εξέλιξη: «έκανα ωραίο ταξίδι, αλλά στο τέλος μου βγήκε ξινό, γιατί τράκαρα με τ' αυτοκίνητό μου»·

- μου το 'βγαλε ξινό ή μου το 'βγαλε σε ξινό, έγινε αιτία ώστε κάποια ευχαρίστηση ή κέρδος που αποκόμισα να το πληρώσω με πολλαπλάσια ζημιά: «με πήγε στα μπουζούκια να με διασκεδάσει, αλλά έγινε αιτία να πλακωθώ στο ξύλο μ' έναν απ' το διπλανό τραπέζι και μου το 'βγαλε ξινό ο αφιλότιμος»·

- παλιά ξινά κρασιά, βλ. λ. [κρασί](#)·

- παρακαλετό μουνί, ξινό γαμήσι, βλ. λ. γαμήσι·

- περσινά ξινά σταφύλια, βλ. λ. [σταφύλι](#)·

- τα γέλια θα σου βγουν ξινά ή το γέλιο θα σου βγει ξινό, βλ. λ. [γέλιο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας